

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 588/2013-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 449/2012, 3 Cdo 158/2013 z 23. apríla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2013 doručená sťažnosť I. K. K., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 449/2012, 3 Cdo 158/2013 z 23. apríla 2013 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že Okresný súd Bardejov (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 3 C 22/2009-26 zo 14. októbra 2009 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov, lebo jeho majetkové a sociálne pomery to neodôvodňujú. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto uzneseniu rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 10 Co 87/2009 z 25. februára 2012 tak, že uznesenie potvrdil ako vecne správne.

Okresný súd uznesením č. k. 3 C 22/2009-42 z 26. októbra 2010 neustanovil sťažovateľovi zástupcu z radov advokátov z dôvodov, že nie je splnená zákonná podmienka na ustanovenie advokáta – existencia predpokladov na oslobodenie od súdnych poplatkov. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 10/2011 z 3. mája 2011 tak, že ho potvrdil ako vecne správne.

Sťažovateľ uznesenie krajského súdu sp. zn. 10 Co 87/2009 z 25. februára 2012 a uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 10/2011 z 3. mája 2011 napadol dovolaniami na najvyššom súde. O dovolaniach sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením.

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného a iných práv tým, že najvyšší súd „... sa znovu utápal v prílišnom formalizme... prezentujúc sa zmätočnými zákonmi...“. Sťažovateľ poukázal na to, že nie je „... povinný iba podľa niekým nedomysleného vzoru vypisovať pre CPP početné laistre... míňať na to nemalé peniaze, keď dopredu viem, že s tým nič nedocielim...“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1./ Vyslovuje, že základné a ľudské práva v súdnom konaní o sťažovateľových dovolaniach pred Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 3Cdo 449/12 a 3Cdo 158/2013 zo dňa 23 IV. 13... o výkon vysúdeného ústavného práva na prácu...boli v zmysle ods. 1/ čl. 46 Ústavy SR a ods. 1/, čl. 6 Dohovoru v spojení s jeho čl. 13 a 14 porušené.“

2./ Zrušuje zmätočné, nezákonné, neústavné a nepravdivé konečné uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 449/12 a 3Cdo 158/13 z 23. IV. 13 a vracia túto právnu vec na nové konanie a ústavné a spravodlivé rozhodnutie vo veci samej.

3./ Priznáva I. K. K. spravodlivé finančné zadosťučinenie vo výške 66 tis. EUR..., ktoré je mu povinný Najvyšší súd SR zaplatiť...

4./ Ukladá Najvyššiemu súdu SR uhradiť aj trovy tohto súdneho konania...“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh (sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva a iných práv uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd zastavil konanie o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 Co 87/2009 z 25. februára 2010 a odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 10/2011 z 3. mája 2011.

V súvislosti s časťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu napadnutého rozhodnutia, v ktorej najvyšší súd zastavil konanie o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 10 Co 87/2009 z 25. februára 2010, ústavný súd konštatuje, že vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát uviedol (I. ÚS 24/00, III. ÚS 110/03, III. ÚS 70/07), že otázka splnenia podmienok konania pred všeobecnými súdmi by mohla byť predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len výnimočne, t. j. vtedy, ak by vyvedené závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie nejakého základného práva alebo slobody.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: «... nedostatok osobitnej podmienky dovolacieho konania vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O. s. p., je odstrániteľný, avšak len za súčinnosti dovolateľa. Žalobca v dovolacom konaní nepreukázal, že má právnické vzdelanie (a že teda v dovolacom konaní nemusí byť zastúpený advokátom). Bol oboznámený s rozhodnutiami súdov nižších stupňov o tom, že sa mu neustanovuje zástupca z radov advokátov.

Podľa § 372t O. s. p. neskončené konania, v ktorých súd za zástupcu ustanovil advokáta, sa dokončia podľa doterajších predpisov; (inak ale) v zmysle § 372u O. s. p. sa na konania začaté do 31. decembra 2011 použijú predpisy účinné od 1. januára 2012.

Okresný súd Bardejov po predchádzajúcom vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky (sp. zn. 3 Cdo 177/2011, 3 Cdo 201/2011) uznesením z 25. júna 2012 žalobcu poučil podľa § 30 O. s. p. v znení účinnom od 1. januára 2012 a opätovne vyzval, aby v lehote 10 dní predložil súdu plnú moc udelenú advokátovi, ktorý ho bude zastupovať v dovolacom konaní. Upozornil ho, že ak v stanovenej lehote požadované plnomocenstvo nepredloží alebo nepreukáže, že požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie kvalifikovaného zástupcu pre dovolacie konanie (advokáta), Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie o jeho dovolaní (1.) zastaví.

Žalobca zaslal Okresnému súdu Bardejov na vedomie list z 15. augusta 2012, ktorým požiadal Centrum právnej pomoci o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorému bola vec opätovne predložená na rozhodnutie, požiadal Centrum právnej pomoci o oznámenie, či žalobca podal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z.

o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“).

Centrum právnej pomoci 23. januára 2013 oznámilo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, že žalobca napriek poučeniu takúto žiadosť nepodal a ním podaná žiadosť z 15. augusta 2012 nemá predpísané náležitosti, bez doplnenia ktorých nemôže pristúpiť k posúdeniu jej opodstatnenosti, pretože v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci sa začína až podaním písomnej žiadosti doloženej dokladmi preukazujúcimi skutočnosti uvedené v žiadosti, ktorú podáva žiadateľ na tlačíve.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zaslal dovolateľovi list z 19. februára 2013, v ktorom ho poučil, že Centrum právnej pomoci postupuje podľa § 10 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., v zmysle ktorého konanie o nároku na poskytnutie právnej pomoci sa začína až podaním písomnej žiadosti doloženej dokladmi preukazujúcimi skutočnosti uvedené v žiadosti, ktorú podáva žiadateľ na predpísanom tlačíve. Doklady preukazujúce, že sa žiadateľ nachádza v stave materiálnej núdze, nesmú byť staršie ako tri mesiace. Žiadosť musí obsahovať meno a priezvisko žiadateľa, jeho trvalý alebo prechodný pobyt a rodné číslo.

Podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. Centrum právnej pomoci rozhodne o žiadosti do 30 dní od doručenia žiadosti, avšak len vtedy, ak podaná žiadosť spĺňa predpísané náležitosti (žalobcom podaná žiadosť ale zatiaľ tieto náležitosti – v zmysle oznámenia Centra právnej pomoci – nemá). Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uvedeným listom žalobu vyzval, aby mu v lehote 15 dní preukázal, že: 1. je zastúpený ním zvoleným advokátom (v takom prípade aby založil do súdneho spisu advokátovi udelené plnomocenstvo), alebo 2. Centru právnej pomoci podal kompletnú písomnú žiadosť o ustanovenie niektorého advokáta za zástupcu pre dovolacie konanie tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 10 ods. 1 uvedeného zákona – na predpísanom tlačíve a s dokladmi preukazujúcimi skutočnosti uvedené v žiadosti. Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedeným listom žalobcu poučil, že ak predmetnej výzve v stanovenej lehote 15 dní nevyhoví, konanie o jeho dovolaní bude zastavené.

Napriek tejto výzve dovolateľ nepredložil dovolaciemu súdu ani plnomocenstvo udelené niektorému z advokátov pre účely dovolacieho konania, ani žiadosť podanú

v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. Žalobca listom z 3. apríla 2013 dovolaciemu súdu oznámil, že jeho požiadavky nemôže splniť, pretože nemá finančné prostriedky na úhradu trov právneho zastúpenia advokátom. Vyjadril sa, že písomnú žiadosť z 15. augusta 2012 doručil Centru právnej pomoci Svidník a nič iné „až doposiaľ nepokladal za potrebné robiť, pretože citované právne normy sú v rozpore s Deklaráciou ľudských práv a listinou, pretože mu výkon práva znemožňujú“. Dodal, že nie je potrebné, aby pre Centrum právnej pomoci vyplňoval „ďalší kádrový dotazník“ na 9 stranách, keď na základe tých istých skutočností mu už v inom prípade jeho žiadosť zamietlo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že dovolateľ napriek opakovaným výzvam a poučeniam nezaložil do spisu plnú moc udelenú advokátovi na jej zastupovanie v dovolacom konaní a ani (právne účinným spôsobom) nepožiadala Centrum právnej pomoci o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov.

V dôsledku toho, že žalobca nerešpektoval výzvy súdu, zostal nedostatok osobitnej podmienky dovolacieho konania (§ 241 ods. 1 O. s. p.) neodstránený. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o dovolaní (1.) zastavil (§ 243c O. s. p. v spojení s § 241 ods. 1 O. s. p. a § 104 ods. 2 O. s. p.).»

Podľa ustanovenia § 241 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

Zákon tak vyžaduje povinné zastúpenie dovolateľa, ktoré má význam pre formovanie dovolania (pri zákonom ustanovených dovolacích dôvodoch), ale aj z hľadiska kvalifikovaného zastúpenia dovolateľa pred najvyšším súdom.

Z judikatúry všeobecných súdov (napr. R 43/1993, R 56/1996) vyplýva, že nedostatok právneho zastúpenia má za následok to, že dovolací súd konanie zastaví podľa § 104 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Takýto postup bol pre sťažovateľa predvídateľný a najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Cdo 311/2006, 4 Cdo 312/2006 z 13. decembra 2006 tento postup aj náležite

vysvetlil. Právny názor najvyššieho súdu vyslovený v tomto rozhodnutí nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny (pozri bod 10 II. časti odôvodnenia).

Sťažovateľ nesplnil zákonnú podmienku na prístup k dovolaciemu konaniu. Najvyšší súd pri posudzovaní jeho návrhu vychádzal z platného zákonného textu a tento aplikoval v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy. Podľa tohto ústavného textu domáhať sa práv uvedených v čl. 35, čl. 36, čl. 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Občiansky súdny poriadok stanovením prísnejších podmienok na zastupovanie v dovolacom konaní zdôrazňuje potrebu kvality dovolania ako ďalšieho stupňa v občianskoprávnom konaní. Až po splnení týchto podmienok je dovolací súd oprávnený vo veci konať. Nesplnenie podmienok na dovolanie vrátane predpísaného právneho zastúpenia je prekážkou, ktorá bráni dovolaciemu súdu v konaní. Až po splnení všetkých formálnych náležitostí požadovaných zákonom (Občiansky súdny poriadok) môže najvyšší súd vo veci konať a rozhodnúť (obdobne III. ÚS 269/04, IV. ÚS 8/05).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K rovnakým záverom dospel ústavný súd aj vo vzťahu k druhej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorou najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 10/2011 ako neprípustné.

Najvyšší súd v relevantnej časti uznesenia uviedol: „Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie (2.) smeruje proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom

potvrdzujúcim uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže dovolaním (2.) je napadnuté také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., nemožno prípustnosť tohto dovolania vyvodit' z uvedených ustanovení.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. a tiež so zreteľom na námietku dovolateľa sa dovolací súd zaoberal aj tým, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné subjektívne tvrdenie účastníka o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O. s. p., ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že v konaní skutočne došlo k tejto procesnej vade.

Žalobca netvrdil, že by v konaní pri rozhodovaní o jeho žiadosti, aby mu súd ustanovil zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konania, došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p.; existencia väd tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania (2.) preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolateľ tvrdí, že mu v konaní pri rozhodovaní o uvedenej žiadosti bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Pod odňatím možností pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv.

Súdy v danom prípade aplikovali § 30 O. s. p. v znení účinnom do 1. januára 2012. Procesným predpokladom pre postup podľa tohto ustanovenia sú vo všeobecnosti a/ žiadosť účastníka konania, b/ splnenie predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov, c/ danosť takej potreby ochrany záujmov účastníka konania, ktorá je v priamej súvislosti s predmetom konania. Pokiaľ má byť účastníkovi zástupca ustanovený, musia byť uvedené predpoklady splnené kumulatívne. Žalobca podal žiadosť o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, čím splnil predpoklad označený pod a/. Pokiaľ ale ide o otázku splnenia ďalšieho z predpokladov (viď b/), treba uviesť, že pre záver súdu o danosti podmienok pre oslobodenie účastníka konania od súdneho poplatku sú významné hľadiská uvedené v § 138 O. s. p. (najmä existencia pomerov účastníka odôvodňujúcich oslobodenie a skutočnosť, že v jeho prípade nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva). Pri rozhodovaní o oslobodení fyzickej osoby od súdnych poplatkov súd berie na zreteľ najmä jej celkové majetkové, zdravotné a sociálne pomery, výšku súdneho poplatku, predpokladané trovy dokazovania, povahu uplatneného nároku. Zhodnotenie týchto aspektov sa musí premietnuť do záveru, či účastník je schopný zaplatiť súdne poplatky; ak to pomery účastníka nedovoľujú, prizná mu súd oslobodenie od súdnych poplatkov, avšak len ak účastník svoje právo neuplatňuje (nebráni) svojvoľne alebo zrejme bezúspešne.

Skutkové zistenia tvoriace podklad pre rozhodnutie o žiadosti, aby žalobcovi bol ustanovený zástupca pre dovolacie konanie z radov advokátov a aby bol oslobodený od súdnych poplatkov, boli v danom prípade obstarané šetrením osobných majetkových a sociálnych pomerov žalobcu. Činnosť, pri ktorej súdy nižších stupňov zistený skutkový stav podriadovali pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy a posudzovali, či sa žiadosti vyhovie alebo nevyhovie, sa označuje ako právne posudzovanie veci. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval). Pokiaľ žalobca namieta, že pri rozhodovaní o jeho uvedenej žiadosti neboli zohľadnené okolnosti, ktoré odôvodňovali vyhovie žiadosti o ustanovenie zástupcu pre dovolacie konanie a o oslobodenie žalobcu od súdnych poplatkov, namieta nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov. Právnym posúdením veci sa ale účastníkovi neodníma možnosť pred súdom konať

(R 54/2012). Právne posúdenie veci, i keby bolo prípadne nesprávne, nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že súdy sa nedopustili porušenia procesných oprávnení žalobcu majúcich za následok odňatie jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že mu neustanovili zástupcu pre dovolacie konanie z radov advokátov, hoci pre to boli dané procesné predpoklady.“

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované.

Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02).

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu (o neprípustnosti dovolania, pozn.) nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu má také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver

o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd preskúmal v rámci predbežného prerokovania sťažnosti napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a zistil, že najvyšší súd svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd preto dospel k záveru, že medzi namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu a označeným porušením základného a iných práv sťažovateľa nie je žiadna spojitosť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd v závere poznamenáva, že podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa musí k návrhu pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom. Tejto skutočnosti si je sťažovateľ vedomý, keďže ústavnému súdu zaslal už 285 sťažností. Ústavný súd preto mohol odmietnuť sťažnosť sťažovateľa aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2013